

Divadelní taštička ZŠ Velká Bíteš

Tento předmět jsem si do Muzea v krabičce vybral, protože úzce souvisí s naší rodinou. Přesněji s mou prababičkou. Moje prababička se narodila v roce 1924 ve Skutči jako prostřední z pěti dcer v rodině řídicího učitele Františka Ondriáše. Dostala jméno Zdena Ondriášová, později Vrabcová. Prababička byla menší postavy, ale velkého, svobodného a tvořivého ducha. Její oči jiskřily šedomodrou barvou a vlasy měla hnědé. Prababička si v životě zkusila mnoho, ale její optimismus jí přece zůstal. Většinu života pracovala ve školství, protože měla ráda děti a byla velice společenská. Ale její největší vášní byla příroda. Prababička zemřela v září 2008. Příběh divadelní taštičky jsme si domysleli na základě deníku, který prababička odkázala mojí mamince.

Taštička je v dobrém stavu, má jenom jednu závadu. K taštičce dříve patřila i postříbřená sponka, ale tu nejspíš někdo odpáral. Taštička je vyrobena ze starých českých korálek. Tyto korálky jsou hlavním důvodem mé volby.

Teď vám budu vyprávět něco málo o těchto korálcích. Na českém území se skleněné korálky příležitostně vyráběly od dob římského impéria. Ještě kolem roku 1200 však nebyly příliš žádané, proto se dělaly ze zbytků skla a používaly se hlavně na růžence. V polovině 16. století byly položeny základy slavného sklářského průmyslu v Jablonci, Bedřichově i na jiných místech, kde se výrobě korálek začali věnovat soustavněji. V 19. století se vyráběly korálky nejrůznějších tvarů a barev. Umožnily to nové stroje a také techniky jako např. mačkání. Roztavené sklo se stlačovalo ve formách a to umožnilo vyrobit tisíce stejných korálek, a navíc trvanlivějších než z foukaného skla.

Ale zpátky k taštičce. Moje prababička v poválečných letech po druhé světové válce žila v Krkonoších. Taštičku určenou pro divadelní kukátko nosila

samozřejmě do společnosti. Prababička vlastnila také krásné perleťové kukátko, ale kde skončilo, nikdo neví.

Příběhy vyprávějící o tom, jak prababička taštičku získala, jsou různé. Já vám teď povím ten nejpravděpodobnější a zároveň nejzajímavější. Prababička se seznámila v posledním roce druhé světové války s pohledným mladým mužem, který se stal po válce jejím manželem a mým pradědečkem. Je ještě nutno podotknout, že můj pradědeček bojoval při osvobození pražského rozhlasu a že se stal hrdinou. Po válce chtěli mladí manželé zůstat bydlet v Praze v pražské čtvrti Vinohrady. K tomu jim přispěla jedna náhoda. Když byl můj pradědeček na bytovém úřadě právě kvůli bytu, vyběhl mu naproti jeden z úředníků. Nahlas volal, že ho prý poznává, že mu můj pradědeček zachránil syna. Díky této šťastné náhodě byl mým prarodičům přidělen nádherný čtyřpokojový byt s veškerým vybavením po bohatém německém lékaři, který byl odsunut zpět do Německa.

A v tomto krásném bytě, o němž se jim ani nesnilo, se nejspíš mezi nádherným nábytkem našel i tento divadelní sáček. Nyní se divadelní sáček nachází u nás doma v prádelníku v jedné nepatrné krabičce jako památka na prababičku, kterou jsme všichni měli moc rádi.

František Šín